

Arrest

nr. 72 429 van 21 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 26 december 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 28 december 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 juli 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 25 juli 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Russische origine, bent geboren op 24 september 1977 te Volzhskiy. U woonde voor uw vertrek in Volzhskiy, waar u een winkel met kinderkleding uitbaatte. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land hebt verlaten omwille van volgende redenen. Op 18 augustus 2009 bent u officieel gescheiden van B.(...) A.(...). Na uw scheiding leerde u in november 2009 S.(...) C.(...) kennen via internet. Diezelfde maand begonnen jullie een relatie. Tijdens uw relatie vernam u dat S.(...)lid was van een criminele organisatie. In de lente van 2010 vertelde S.(...) u dat zijn criminele bende zich bezig hield met afpersing en dat zij voor jullie kennismaking een auto in brand hadden gestoken. Daarnaast vertelde hij u dat een lid van zijn criminele bende 6 jaar geleden een moord had gepleegd. In augustus 2010 vertelde S.(...)u over een tweede moord, die diezelfde maand gepleegd was. Hij vertelde u dat hij het wapen en de patronen voor de moord aan de benedeleden had bezorgd. Eind augustus 2010 beëindigde u de relatie met S.(...). Hierop begon S.(...)u te bedreigen en af te persen. Hij dreigde u te vermoorden als u met uw verhaal naar de politie zou gaan. S.(...)bedreigde u bijna dagelijks per telefoon. Hiernaast kwam hij 1 keer per week langs uw werk om u te bedreigen. Van 20 tot 27 september 2010 reisde u, met uw eigen internationaal paspoort en een Frans toeristenvisum, met het vliegtuig naar Frankrijk, waarbij u eveneens enkele dagen België bezocht. Op 27 september 2010 keerde u met het vliegtuig terug naar Moskou. Dezelfde dag reisde u door naar Volzhskiy. Begin oktober 2010 trok u bij uw ex-man in. Uw ex-man werkt bij OMON (oproerpolitie) en u wilde zich op deze manier onrechtstreeks beschermen tegen S.(...). U verbleef bij uw ex-man tot eind november 2010. S.(...)kwam in deze periode 1 maal langs uw werk en stuurde u 3 sms-berichten, om u te bedreigen. Nadat u eind november 2010 terug naar uw ouderlijke woonst verhuisde, begonnen de bedreigingen te verergeren. S.(...)dreigde verschillende malen u te vermoorden als u naar de politie zou stappen. Op 17 december 2010 nam u het besluit de Russische Federatie te verlaten en leverde u uw verkoopsgetuigschrift en een licentie voor uw winkel in bij de belastingdienst. Op 24 december 2010 vertrok u met een bus naar Moskou, waar u overnachtte bij een vriendin. Zij bracht u in contact met Vladimir, die voor u reisdocumenten regelde. U verliet de Russische Federatie uiteindelijk op 25 december 2010 vanuit Moskou met de trein. U reisde via Wit-Rusland en Polen naar Duitsland. Vanuit Duitsland reisde u met de wagen van Belgische vrienden naar België, dat u op 26 december 2010 bereikte. Op 28 december 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw origineel Russisch binnenlands paspoort, uw originele geboorteakte met apostille, uw originele echtscheidingsakte en een origineel attest van blanco strafregister voor.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen niet ressorteren onder één van de vijf criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u in de Russische Federatie problemen kende omwille van uw ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u omwille van één van deze criteria niet op bescherming zou hebben kunnen rekenen van de autoriteiten in uw land. Uit uw verklaringen blijkt wel dat u uw land hebt verlaten omwille van de problemen die u kende met uw ex-vriend S.(...). C.(...), tevens lid van een criminele organisatie in Volzhskiy. Bijgevolg dient bekeken te worden of u in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent de problemen die u in de Russische Federatie zou gekend hebben aannemelijk te maken. Zo leverde u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs inzake uw problemen met S.(...). C.(...). Zo legde u in eerste instantie geen enkel document voor betreffende S.(...). C.(...), met wie u een relatie had van november 2009 tot augustus 2010 (CGVS p.15, p.16). Daarnaast kon u evenmin enig begin van bewijs voorleggen aangaande de criminele bende waarvan S.(...) deel uitmaakte (CGVS p.22). U verklaarde dat u de Russische Federatie verliet omdat u op de hoogte was van 2 moorden die werden gepleegd door de bende van S.(...) (CGVS p.15). U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel tastbaar bewijs voorleggen omtrent deze 2 moorden, noch enig document aangaande de auto die in brand werd gestoken door de criminele bende (CGVS p.17, p.20, p.21). U legde ten slotte evenmin enig bewijs voor van uw verklaarde terugkeer vanuit Parijs naar uw land van herkomst op het einde van september 2010 (CGVS, p.9). Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoek(st)er worden verwacht dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijzen aan te brengen ter staving van zijn asielaanvraag. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in het gedrang. Het is voorts opvallend dat u slechts weinig concrete informatie kon verschaffen omtrent essentiële onderdelen van uw asielaanvraag. Zo bleek u zelf onaannemelijk weinig op de hoogte te zijn van de 2 moorden waarover S.(...) u had verteld, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat uw kennis betreffende deze moorden de reden van uw vertrek uit de Russische Federatie is (CGVS p.15). Zo kon u voor wat betreft één van de moorden slechts weergeven dat deze 6 jaar geleden had plaatsgevonden in een restaurant in Volgograd en dat een zekere D.(...), een lid van de criminele bende waartoe S.(...) behoorde, de moord gepleegd had (CGVS p.19). U kon echter niet weergeven wanneer deze moord precies had plaatsgevonden noch wie het slachtoffer was (CGVS p.19-20). Voorts wist u niet concreet wanneer de criminele organisatie de auto in brand had

gestoken (CGVS p.17). Voor wat betreft de tweede moord op een zekere A.(...), vermoedde u dat er door de politiediensten een onderzoek werd opgestart (CGVS p.23). U kon echter geen verdere informatie verschaffen of er reeds arrestaties werden verricht en wie de verdachten waren in dit onderzoek (CGVS p.21, p.23). Hierbij wist u evenmin of het onderzoek naar deze moord nog lopende was (CGVS p.23). U heeft hierbij nagelaten om hierover te informeren bij uw ex-man (CGVS p.21). Uw geringe kennis over elementen die de kern van uw asielrelaas uitmaken, tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat er evenmin geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde dat u over land vluchtte naar Moskou en met de trein via Wit-Rusland en Polen naar Duitsland reisde, waarna u met de wagen naar België kwam (CGVS p.12-13). U reisde in het bezit van een (vals) internationaal paspoort. U bleek echter niet op de hoogte van de identiteitsgegevens (naam, geboortedatum, foto,...) die hiervoor zouden gebruikt zijn (CGVS p.10). U vermoedt dat het paspoort een visum bevatte, maar u heeft dit niet gezien. U kent dan ook geen details met betrekking tot een eventueel visum (CGVS p.10). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt nochtans dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u de gegevens in het paspoort dat u zou hebben gebruikt niet zou kennen en dat de smokkelaar deze gegevens voor u verborgen zou willen houden (CGVS p.13). Hier kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste begin van bewijs van uw beweerde vluchtroute kon aanbrengen (CGVS p.13). Bijgevolg kan geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde clandestiene inreis in de Schengenzone. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat dit in Rusland is achtergebleven omdat u geen tijd had om een visum aan te vragen maar waarmee u in september 2010 wel nog naar (onder andere) België was gereisd (CGVS p.9), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Mochten uw verklaringen geloofwaardig zijn, quod non, kan bovendien worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u naar aanleiding van de problemen die u in de Russische Federatie kende, geen enkele poging ondernomen hebt om hulp of bescherming te verkrijgen in uw eigen land. Internationale bescherming kan namelijk slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag bijgevolg verwacht worden dat hij redelijke en voldoende pogingen doet om bescherming in eigen land te verkrijgen. Zo verklaarde u dat u geen klacht hebt ingediend tegen S.(...) naar aanleiding van de bedreigingen aan uw adres (CGVS p.24). U hebt evenmin uw ex-man, nota bene medewerker van OMON, op de hoogte gebracht van uw problemen met S.(...), hoewel u nog een goed contact met hem onderhield, gezien u ongeveer 2 maanden, namelijk van begin oktober 2010 tot eind november 2010, bij hem verbleef omwille van uw angst voor S.(...) (CGVS p.25, p.26). U hebt daarnaast geen enkele poging ondernomen om zich tot andere en/of hogere instanties te wenden om bescherming te krijgen (CGVS p.30). U stelde dat u bang was dat de leden van de criminele bende dit te weten zouden komen door hun 'samenwerkingen' en dat u door hen zou vermoord worden (CGVS p.22, p.28, p.30). U vervolgde dat leden van de criminele bende bij de politie werken. Toen u hierop gevraagd werd of leden van de criminele bende van S.(...) bij de politie werken, zei u dat u daar niet zeker van was, maar u het over A.(...) had, het tweede slachtoffer dat vermoord werd, dat bij de OMON werkte en waarover u hoorde spreken (CGVS, p.20,21 en 28). Hierboven werd reeds uiteengezet dat uw kennis over deze A.(...), van wie u de familienaam overigens niet kende, dermate gering was, waardoor uw verklaringen in deze niet overtuigen, zeker gezien de ernst van de door u verklaarde vrees om vermoord te worden. Bovendien is het in ditzelfde verband opmerkelijk dat u tijdens uw verklaringen meermaals aangaf dat S.(...) en de criminele bende bang waren van de politiediensten (CGVS p.22, p.29). Dit kan erop wijzen dat u mogelijks wel op de bescherming van uw autoriteiten zou kunnen rekenen, getuige ook uw verklaringen dat als u naar de politie zou gaan, deze S.(...) en zijn criminele bende zou opsporen, arresteren en vervolgen (CGVS p.22, p.30). Gezien bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen niet zou kunnen rekenen op hulp of bescherming in uw land van herkomst. Mochten uw verklaringen alsnog geloofwaardig zijn, quod non, dient er nog op gewezen te worden dat u, als Russisch staatsburger van Russische afkomst, niet aannemelijk hebt gemaakt dat u zich niet elders in de Russische Federatie kon vestigen om aan uw problemen met S.(...) te ontkomen. Uw bewering dat S.(...) u daar overal zou kunnen terugvinden (CGVS p.29), is weinig overtuigend. Toen u gevraagd werd hoe dit dan mogelijk zou zijn, kon u enkel zeggen dat S.(...) een lange arm had en dat hij kennissen had bij de administratie van de stad (CGVS p.29). U kon echter niet precies weergeven wie deze kennissen waren, aangezien u zich van een van hen enkel de voornaam en van de andere zelfs diens voornaam niet kon herinneren (CGVS p.29), waardoor deze verklaringen vaag zijn en u deze bijgevolg niet hard kon maken.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk doen aan bovenstaande argumentatie. Uw Russisch binnenlands paspoort, uw geboorteakte met apostille en uw akte van echtscheiding bevatten louter persoonsgegevens en gegevens over het beëindigen van uw huwelijk, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Het attest van uw blanco strafregister is evenmin van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kan wijzigen, gezien dit gegeven hier niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). In haar verzoekschrift formuleert zij haar grieven als volgt:

“Argumenten van het Commissariaat Generaal :

1. Het commissariaat generaal stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is het aannemelijk te maken dat zij problemen zou hebben gekend in de Rusland. Het commissariaat generaal stelt dat zij geen enkel bewijs voorlegt inzake van de problemen met S.

Verzoeker kan hierop het volgende antwoorden.

Verzoeker is moeten vluchten om aan de bedreigingen van S. te ontkomen. Zij had aldus geen tijd om bewijzen op te zoeken. Zij had aldus geen tijd om krantenartikels te verzamelen en uit te knippen met betrekking van de moord waarvoor S. het wapen en patronen had geleerd aan de bedelenden in augustus 2010.

Verzoeker werd constant lastig gevallen via telefoon, thuis en zelf op het werk, Indien S. gezien zou hebben dat verzoeker krantenartikels zou verzamelen van de moord in augustus 2010, zou S. dit verdacht hebben gevonden.

Verzoeker was aldus in de onmogelijkheid om bewijzen mee te brengen of te verzamelen gezien de controle en de bedreigingen die S. uitvoerde op verzoeker.

Met dit eerste argument van de commissaris generaal kan aldus geen rekening mee gehouden worden.

2. Het commissariaat generaal stelt dat verzoeker slecht weinig concrete informatie kon verschaffen omtrent essentiële onderdelen van haar relaas. Het commissariaat generaal stelt verzoeker weinig wist van de moord die 6 jaar geleden gepleegd is in VOLGOGRAD. Tevens stelt de commissaris generaal dat verzoeker geen informatie kon geven met betrekking tot de tweede moord. Zij kon geen informatie geven over het feit of de politie een onderzoek was opgestart, er arrestaties werden verricht, of het onderzoek naar de moord lopende was.

Verzoeker kan hierop het volgende verklaren.

Het weze duidelijk dat verzoeker niet aanwezig was bij de moord die 6 jaar geleden is gebeurd. Zodoende is het meer dan normaal dat zij hierover weinig weet.

Met betrekking tot de moord in augustus 2010 heeft S. haar gezegd dat hij het wapen en de patronen had geleverd aan de benedeleden. Hoe kan verzoeker nu aan informatie komen met betrekking tot arrestatie, onderzoeksdaten die gesteld worden door de wethandhavingdiensten. Van het commissariaat generaal mag toch wel verwacht worden dat zij weten dat onderzoeksdaten in strafzaken in het geheim gebeuren. In BELGIË is dit geheim doch in Rusland gebeurd er nog meer in het geheim. Verzoeker wordt door de opsporingsdiensten als buitenstaander beschouwd. De opsporingsdiensten hebben geen kennis van het bestaan van verzoeker in het kader van hun onderzoek op de moord. Verzoeker kan toch niet gaan aankloppen bij de politionele diensten en vragen hoe ver het staat met de moord op A. Indien zij dat zou doen zou zij door de Militia onmiddellijk in hechtenis worden

genomen omdat ze verdacht zou zijn. Bovendien zou de kans bestaan dat zij als medeplichtig wordt beschouwd en aldus wordt opgesloten in de gevangenis. Het algemeen geweten dat de autoriteiten in Rusland zich niet te veel aantrekken van mensenrechten en rechten de verdediging. Een mensenleven is voor de Russische autoriteiten ook niet veel waard (getuige hiervan is de moordpartij door het Russisch leger in BESLAN en het Bolschoi theater in Moskou).

Het commissariaat generaal stelt tevens dat zij heeft nagelaten zich hierover te bevragen bij haar ex-man alwaar zij opnieuw is komen inwonen om zich op deze wijze onrechtstreeks te beschermen tegen S.. Het weze hier opnieuw duidelijk dat haar ex-man, in het kader van zijn beroepsgeheim, hierover niks kan over vertellen tegen verzoeker. Bovendien indien zij hierover zou beginnen zou haar ex-man dit tevens verdacht vinden waarom verzoeker vragen begint te stellen over een moord die gepleegd werd in augustus 2010.

Ook met deze argumenten kan geen rekening worden gehouden.

3. Het commissariaat generaal stelt dat er geen geloof kan gehecht worden aan haar vluchtroute en de daarbij gebruikte documenten. Het commissariaat generaal verwijst naar informatie gevoegd bij het administratief dossier waarbij ze stellen dat bij binnenkomst in de SCHENGENZONE strenge controles plaatsvinden over identiteit, doel van de reis en de reisdocumenten.

Verzoeker wenst echter wel op te merken dat de informatie van het commissariaat generaal gevoegd bij het administratief dossier met betrekking heeft op een binnenkomst via SHIPHOL en PARIJS. Verzoeker heeft de SCHENGEN zone binnengekomen niet via het vliegtuig doch wel via de trein.

Het is inderdaad zo dat er ook op de trein strengen controle plaatsvinden waarbij het paspoort inderdaad op zijn echtheid wordt gecontroleerd. Doch veel vragen werden er aan verzoeker bij binnenkomst via BREST (grens POLEN) niet gesteld. Enkel het paspoort werd met zaklamp in infrarood lamp bekeken.

Het argument dat verzoeker geen details kan geven over het paspoort is tevens normaal. Zoal hierboven gesteld heeft verzoeker de trein genomen vanuit MOSKOU naar BERLIJN. Het betrof een slaaptrein in eerste klas. Dit wil zeggen dat er slechts twee personen in de couchette bevinden zijnde verzoeker en haar smokkelaar. Toen de trein aankwam in BREST en aldaar stopt waarna de douane op de treinkomt om de paspoorten en reisdocumenten te controleren heeft de smokkelaar haar het paspoort gegeven. Onmiddellijk na de controle vroeg de smokkelaar het paspoort terug en het bleef bij hem. Verzoeker had aldus niet veel tijd om het paspoort te bestuderen of erin te bladeren.

Het stellen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de reisroute van verzoeker kan niet weerhouden worden. Het commissariaat generaal zou toch mogen weten dat er dagelijks 2 rechtstreekse treinen zijn die vertrekken vanuit het Station Moskva Belorusskaja naar Berlijn. Er is een trein om 8.00 uur s morgens die vertrek uit MOSKOU naar BERLIJN en verder doorrijdt naar BASEL. Een tweede trein vertrek om 23.44 vanuit MOSKOU met als eindbestemming BERLIJN. Deze trein doet er 24 uur over van MOSKOU naar BERLIJN.

Verzoeker heeft duidelijk verklaard dat zij met de trein is gekomen en dat de smokkelaar met haar is meegereisd tot BERLIJN. Zij heeft voor deze treinreis 5.000 Euro betaald. Voor deze prijs mag er toch wel verwacht worden dat de smokkelaar zijn werk doet en dus reisdocumenten afgeeft aan verzoeker die de controle van de douane doorstaan.

Het argument dat er geen geloof gehecht kan worden aan de beweerde reisweg kan de toets met de realiteit niet doorstaan. Het argument van het commissariaat generaal dat zij zaken bewust zou achterhouden voor de Belgische asielinstantie is een blote bewering die door niks wordt gestaafd. Het commissariaat generaal stelt beweringen die enkel gestaafd zijn door vermoedens die zoals hierboven gezegd de toets met de realiteit niet kunnen doorstaan.

4. Het commissariaat generaal vindt het niet aannemelijk dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om bescherming of hulp te vinden in eigenland. Volgens het commissariaat generaal had verzoeker pogingen dienen te ondernemen om naar de politie te gaan of minstens het verhaal tegen haar ex-man, een medewerker van OMON, te vertellen.

Zoals hierboven uiteen gezet, kon verzoeker dit niet doen. Indien zij naar de politie zou stappen naar aanleiding van de moord op A., zou zij door de politie aangeduid kunnen worden als dader. Minstens als medeplichtige. De opsporingsdiensten zouden blij zijn dat zij zouden kunnen uitpakken dat zij de moordenaar op A. gevonden hebben. Of zij nu schuldig is of niet speelt in Rusland geen rol. De opsporingsdiensten hebben iemand gevonden en dat staat goed voor het imago van de politie. Het enige dat telt in Rusland is het imago van de heersende klasse te verhogen zodat deze klasse aanzien krijgt van de bevolking.

Ten tweede heeft verzoeker verklaard dat de criminele bende van S. tevens leden hebben bij de politie. De bendeleden zouden onmiddellijk weten dat verzoeker gepraat heeft. Wat zou er de bendeleden weerhouden om dan ook niet verzoeker uit de weg te ruimen.

Het argument dat verzoeker op bescherming van haar autoriteiten zou kunnen rekenen is opnieuw een blote bewering die door het verhaal van verzoeker niet kan worden ondersteund.

5. Het commissariaat generaal stelt dat verzoeker zich elders kan gaan vestigen in de Russische federatie zodat ze geen internationale bescherming hoeft te krijgen.

Het is inderdaad correct dat de Russische Federatie qua oppervlakte het grootste land ter wereld is. Doch voor verzoekster is er enkel en alleen plaats in het Europees gedeelte van Rusland.

Ondanks het feit dat verzoeker zich elders zou vestigen in de Russische Federatie biedt geen oplossing. Zoals verzoeker heeft gesteld tijdens haar interview hebben de bendeleden van S. tentakels bij de politie en andere autoriteiten. Het gevolg hiervan is vanaf het ogenblik dat ze zich in een andere stad zal inschrijven, dit onmiddellijk ter ore zal komen van de bendeleden. Gezien de bendeleden over hun tentakels hebben, stelt het niks voor om de bevolkingsregister na te zien. Zodoende kunnen zij op elk ogenblik achterhalen waar verzoeker zich in de Russische federatie zich bevindt.

Van het commissariaat generaal mag toch wel verwacht worden dat zij de nodige kennis hebben van de administratieve regelingen die werkzaam zijn in Rusland. De autoriteiten in Rusland zijn belust om controle. Iedere staatsburger kan onmiddellijk terug gevonden worden door de autoriteiten.

Dus bescherming in een andere stad lost het probleem om te ontkomen aan de bedreigingen van S. niet op. Dit argument kan aldus niet weerhouden worden.

Argumenten tot het verkrijgen van het statuut van subsidiaire bescherming

Toepassing artikel 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet

A: Het staat vast dat verzoeker Russisch staatsburger is en van Russische origine is.

B. Uit hetgeen hierboven is uiteengezet blijkt wel dat het verhaal van verzoeker consistent en geloofwaardig is.

Alle argumenten van het commissariaat generaal worden weerlegd.

C. Volledig terecht stelt het commissariaat generaal dat de problemen van verzoeker inderdaad niet ressorteren onder een van de vijf criteria van de vluchtelingenconventie van GENEVE. Verzoeker heeft inderdaad geen problemen omwille van ras nationaliteit, politie of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Verzoeker verzoekt dan ook toekenning van de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 Vw.

Artikel 48/4 Vw luidt: De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de Vreemdelingen, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9 ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgrond zoals bepaald in artikel 55/4 valt.

Verzoeker zal nu alle elementen uit de definitie een voor een bespreken en aantonen dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

- Zoals hierboven gesteld komt verzoeker niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatut.
- Verzoeker kan geen beroep doen op artikel 9 ter gezien ze in blakende gezondheid verkeert.
- Gronden aanwezig zullen zijn op ernstige schade.
- De gronden bestaan uit het feit dat verzoeker kennis heeft van een criminele bende. Zij had een relatie met S. die hiervan lid is. Zodoende heeft zij kennis over gruweldaden die deze benden heeft gepleegd. Bewijze hiervan 2 moorden, een auto die in brand werd gestoken, zij kent bendeleden. ... Bovendien zal zij, indien de bende wordt opgerold aangeduid worden als medeplichtige.

Indien zij geen bescherming zou krijgen dient zij terug te keren naar Rusland. Zoals hierboven gesteld is het geen nationaal vluchtalternatief in hoofde van verzoeker mogelijk.

Verzoeker zal enerzijds indien zij met haar verhaal naar buitenkomt zonder pardon vermoord worden door de criminele benden. Waarom zou deze bende haar sparen. Indien verzoeker in leven is of dood is, speelt voor deze bende geen enkele rol. Verzoeker vermoord is een fluitje van een cent.

Anderzijds indien zij met haar verhaal naar de politie gaat zal zij zoals hierboven beschreven door de opsporingsdiensten aanzien worden als dader, minstens als medeplichtige. Op deze wijze kunnen de opsporingsdiensten naar buiten komen dat zij de dader van de moord in augustus 2010 hebben kunnen oppakken. Qua publiciteit naar de publieke opinie staat dit heel goed. Indien verzoeker nu schuldig is of niet speelt voor deze opsporingsdiensten geen enkele rol. Toegang tot een onafhankelijke rechter in strafzaken in Rusland die de zaak op een onafhankelijk wijze zal bestuderen en berechten bestaat niet. Alles in Rusland wordt vanuit de top gecontroleerd. De rechters spreken recht wat de heersende klasse wenst. Gezien verzoeker aanzien zal worden als moordenaar van de moord in augustus 2010, de opsporingsdiensten geen andere moordenaar gevonden hebben of willen vinden, zal zij ook door de rechter als moordenaar worden gebrandmerkt.

Het is duidelijk dat het verlies van eigen leven duidelijk ernstige schade betekend. Het weze tevens duidelijk dat het verdwijnen als onschuldige in een gevangenis in Rusland voor jaren tevens ernstige schade betekend. Bovendien wordt er op 1 januari 2009 wel beslist dat de doodstraf niet opnieuw wordt ingevoerd voor moordenaar doch deze kan ieder ogenblik opnieuw worden ingevoerd.

Het is duidelijk dat verzoeker voldoet aan de definitie uit artikel 48/4 Vw.

Derhalve kan aan haar de subsidiaire bescherming worden toegekend.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2)) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). Verzoekers dienen daarbij aan te tonen dat er in hunner hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift uitdrukkelijk erkent dat de door haar ingeroepen problemen, met name haar vrees voor haar ex-vriend, S.C., die haar zou vermoorden omdat zij op de hoogte is van twee moorden die gepleegd werden door de criminele bende waartoe hij behoort, niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen. Verzoekster merkt immers zelf het volgende op: *“Volledig terecht stelt het commissariaat generaal dat de problemen van verzoeker inderdaad niet ressorteren onder een van de vijf criteria van de vluchtelingenconventie van GENEVE. Verzoeker heeft inderdaad geen problemen omwille van ras, nationaliteit, politie of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep”* (Verzoekschrift, p. 8). Aangezien de problemen van verzoekster van louter gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn, kunnen ze geen aanleiding geven tot de erkenning als vluchteling.

2.5. Verzoekster oppert in haar verzoekschrift dat, gelet op het feit dat haar problemen niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, zij verzoekt om de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet derhalve

alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hier geen beroep op deed.

2.7. Uit het administratief dossier, meer bepaald uit het verslag van verzoeksters gehoor op het Commissariaat-generaal, blijkt dat verzoekster geen enkele poging heeft ondernomen om hulp te zoeken bij haar nationale autoriteiten (stuk 4, gehoorverslag CGVS 20/04/2011, p. 28). Nochtans zouden de autoriteiten, met wie ze, zo blijkt uit haar verklaringen, nooit problemen zou hebben gekend, haar zeer waarschijnlijk wel kunnen helpen. Verzoekster is hier zelf trouwens van overtuigd. Immers, volgens verzoekster zou de politie de bende van haar ex-vriend S. arresteren en vervolgen, wanneer zij klacht zou neerleggen (*Ibid.*, p. 22 en 30). Uit verzoeksters verklaringen blijkt ook dat S. en de overige bendeleden de politie erg vrezen (*Ibid.*, p. 22 en 29). Ze zouden er ook meermaals mee gedreigd hebben verzoekster te vermoorden indien zij naar de politie zou stappen (stuk 8, Vragenlijst DVZ 24/03/2011, p. 3 en stuk 4, gehoorverslag CGVS 20/04/2011, p. 15, 22, 24 en 29). Ondanks dit alles deed verzoekster nooit beroep op de Russische politie. Verzoekster liet ook na een klacht in te dienen bij hogere instanties, of minstens dit te proberen, en nam geen contact op met mensenrechterorganisaties (stuk 4, gehoorverslag CGVS 20/04/2011, p. 30). Ze hield haar problemen met S. zelfs verborgen voor haar ex-man, nota bene een agent bij OMON (oproerpolitie) (stuk 4, gehoorverslag CGVS 20/04/2011, p. 26 en stuk 8, Vragenlijst DVZ 24/03/2011, p. 3). Verzoekster zou ongeveer een tweetal maanden eerder, meer bepaald in de maanden oktober en november 2010, terug bij het appartement van haar ex-man zijn ingetrokken om zich onrechtstreeks tegen S. te beschermen. Ze vertelde hem echter niets over haar problemen en probeerde niet om via hem klacht in te dienen tegen S. (*Ibid.*, p. 25-27). De rechtvaardiging die verzoekster aan de commissaris-generaal gaf voor haar verzuim om bescherming te vragen, met name de angst voor de overige bendeleden die zouden weten dat zij aan de basis ligt van de arrestatie (*Ibid.*, p. 27 en 30), kan niet worden aanvaard. Het is net de taak van de autoriteiten om in dergelijke situaties bescherming te voorzien en de burgers tegen belagers te beschermen. Nu ze de autoriteiten, die logischerwijze pas kunnen optreden als ze op de hoogte worden gesteld van criminele feiten, nooit om hulp verzocht, maar meteen op de vlucht is geslagen, kan verzoekster moeilijk op ernstige wijze voorhouden dat zij haar niet zouden hebben kunnen helpen.

2.8. Verzoekster, die overigens, zo stelt de Raad vast, niet het minste begin van bewijs van de door haar voorgehouden problemen kan voorleggen, toont niet aan dat het in haar land van herkomst aan nationale beschermingsmogelijkheden ontbreekt. Verzoeksters blote en niet in het minst gestaafde bewering dat er mogelijks leden van de bende van S. bij de politie werken, waar ze overigens niet zeker van is (*Ibid.*, p. 28), wijzigt hier niets aan. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift met een andere, nieuwe uitleg op de proppen komt, in een poging alzo haar verzuim om nationale bescherming in te roepen te verklaren en goed te praten. Het betoog dat de ex-man van verzoekster, die bij OMON werkzaam is, haar omwille van zijn beroepsgeheim niets kan vertellen over de moord die de bende van S. in augustus 2010 zou hebben gepleegd en hij het verdacht zou vinden dat zij hem hieromtrent vragen zou stellen, wijzigt niets aan de vaststelling dat zij haar problemen met S. voor hem geheel heeft verzwegen en zodoende verzaakt heeft aan de mogelijkheid om eventueel via hem bescherming tegen de bende van S. te verkrijgen. Verzoekster laat voorts gelden dat, in het geval zij naar aanleiding van de moord op A., welke in augustus 2010 zou hebben plaats gevonden, naar de politie was gestapt, zij door hen als dader, minstens als medeplichtige zou kunnen worden aangeduid. De Raad ziet echter niet in waarom de politie een persoon die aangifte doet van een misdrijf onmiddellijk als dader of medeplichtige zou beschouwen. De ongestaafde beweringen van verzoekster dat de Russische opsporingsdiensten enkel denken aan goede publiciteit naar de publieke opinie toe, en in het geval het hun imago ten goede komt zelfs onschuldigen oppakken en gevangen nemen, dat in Rusland alles vanuit de top worden gecontroleerd en als zou er in Rusland niet zoiets bestaan als toegang tot een rechter die op een onafhankelijke wijze recht spreekt, zijn niet van aard om haar verzuim om zich tot haar nationale overheden te wenden, te verschonen. Verzoekster toont niet aan dat er in haren hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN